

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **ing. F.D.**, zastoupeného JUDr. Václavem Vlkem, advokátem AK Moreno Vlk & Asociados se sídlem Sokolovská 22, Praha 8-Karlín, proti žalované: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky** se sídlem Sněmovní 4, Praha 1-Malá Strana, zastoupené JUDr. Markem Nespalou, advokátem Advokátní kanceláře Nespala s.r.o. se sídlem Vyšehradská 21, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 3.2.2010 č.j. KV/3.2.10/017K,

t a k t o :

- I. Soud ukládá Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, č.j. KV/3.2.1./017K ze dne 3.2.2010, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 922,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 20. 12. 2012 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalované. Tvrdí, že rozhodnutím č.j. KV/3.2.10/017K ze dne 2. 2. 2010 (*správně ze dne 3. 2. 2010, pozn. soudu*) uložil kontrolní výbor žalované žalobci s odvoláním na ust. § 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v platném znění a ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, v platném znění, žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč z důvodu zjištění kontrolního výboru žalované, že žalobce jako prezident Nejvyššího kontrolního úřadu odmítl poskytnutí součinnosti při kontrole prováděné na základě usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky č. 1278 ze dne 12.6. 2009. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodla žalovaná dne 16. 4. 2010, pod č.j. 4166/2010. Žalobce tato rozhodnutí jako nezákonná napadl správní

žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 14. 11. 2012, č.j. 11A 138/2010 – 61 žalobě vyhověl a rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2010 č.j. 4166/2010 zrušil. Žalovaná k datu podání této žaloby o odvolání žalobce znovu nerozhodla a zůstala nečinnou.

Žalobce tvrdí, že je žalovaná v této výjimečné věci správní orgánem sui generis a je vázána povinnostmi vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, přičemž za takovou lze považovat třicetidenní lhůtu vymezenou v ust. § 71 správního řádu. Z povahy věci pak není možné žádné opatření proti nečinnosti, která jsou uvedena v ust. § 80 správního řádu, neboť žalovaná není orgánem státní správy, ale zákonodárným orgánem s výjimečnou správní pravomocí, nemá nadřízený orgán a pravomoc předsedy je omezena na věci týkající se jednacího řádu. Žalobce proto dovozuje, že splnil podmínku vyčerpání opatření proti nečinnosti. K datu podání žaloby je věc projednávána již po dobu téměř tří let a z pohledu celkové délky řízení tedy dle názoru žalobce nelze hovořit o době přiměřené.

Žalobce proto navrhl, aby soud žalované uložil povinnost rozhodnout o jeho odvolání proti rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 2. 2. 2010 ve lhůtě 14 dnů od právní moci rozsudku a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná především namítla, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, o který žalobce opírá svou nynější žalobu, napadla svou kasační stížností ze dne 27. 11. 2012, která je nyní projednávána před Nejvyšším správním soudem pod č.j. 3As 145/2012. Protože v kasační stížnosti namítá zásadní skutečnosti a předkládá zásadní otázky, domnívá se, že by bylo vhodné, a proto tak navrhuje, aby soud ve smyslu ust. § 64 s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. řízení přerušil, neboť probíhá u Nejvyššího správního soudu řízení, v němž je řešena otázka, která zjevně má význam pro rozhodnutí v dané věci, a to do doby než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti žalované.

Po formální stránce žalovaná podotýká, že i pokud pomine zřejmé písařské chyby v žalobě (např. je nesprávně uvedeno datum rozsudku Městského soudu v Praze „14. 11. 201“ na místo správného data 14. 11. 2012), je **petit rozsudku uvedený v žalobě, pokud by bylo takto žalobě vyhověno, nevykonatelný**. Žalobce totiž navrhuje, aby nadepsaný soud vydal rozsudek ve znění: Žalovaný je „*povinen*“ rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí kontrolního výboru PS (tedy Poslanecké sněmovny) „*peR j. KV/3.3.10/017K*“, není zřejmé, jaký kontrolní výbor má ve věci rozhodnout. Stejně tak podle žalované **neexistuje žádné rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny České republiky ze dne 2. 2. 2010**. Předmětem řízení u Městského soudu v Praze vedeného pod č.j. 11A 138/2010 bylo rozhodnutí Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 16. 4. 2010 č.j. 4166/2010, které potvrdilo odvolání žalobce rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny ze dne **3. 2. 2010**. Pokud by soud za tohoto stavu vyhověl žalobci a vydal rozsudek v navrženém znění, byl by tento zmatečný a nevykonatelný.

Dále žalovaná uvádí rovněž důvody, které ji vedly k podání kasační stížnosti proti předně uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze. Žalovaná vznesla a zároveň ponechala na posouzení Nejvyšším správním soudem **námítku diskontinuity** Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen „Sněmovna“ nebo „Poslanecká sněmovna“) a mandátů poslanců v pátém a šestém volebním období. Poslanecká sněmovna ve složení, ve kterém rozhodovala o odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty, již neexistuje a existovat nikdy nebude. Kontrolní výbor a Sněmovna rozhodovaly tuto věc v 5.

volebním období, v mezidobí došlo po parlamentních volbách k ustanovení nové Poslanecké sněmovny v 6. volebním období, které nyní probíhá. Kontrola hospodaření Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „Úřad“ nebo „NKÚ“) s majetkem státu Poslaneckou sněmovnou byla ukončena v souvislosti s uplynutím 5. volebního období a jak vyplývá z čl. 34 odst. 4 Ústavy zasedání Poslanecké sněmovny končí uplynutím jejího volebního období nebo jejím rozpuštěním. Usnesením č. 384 z 18. května 2010 kontrolní výbor mimo jiné konstatuje, že **kontrola hospodaření Úřadu končí 5.volebním obdobím a se zánikem mandátu poslanců**. Každá další kontrola hospodaření Úřadu v novém volebním období vyžaduje nové rozhodnutí Sněmovny. Žalovaná se tedy domnívá, že poslancům Sněmovny 6. volebního období nelze uložit, aby znovu rozhodovali ve věci, ve které rozhodovali poslanci Poslanecké sněmovny 5. volebního období, a to i ve vztahu ke kontrolnímu výboru z 5. volebního období, který již v 6. volebním období neexistuje. Tento názor opírá i o ustanovení § 121 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, který stanoví, že: „(1) V novém volebním období Sněmovny nelze projednat návrhy, které nebyly projednány a rozhodnuty v minulém volebním období, s výjimkou peticí a návrhů, o nichž je ústavním zákonem oprávněn po rozpuštění Sněmovny rozhodnout Senát, a návrhu vlády podle § 109i“.

Žalovaná má proto za to, že ve chvíli, kdy je zrušeno rozhodnutí Sněmovny a věc se vrací do stadia rozhodnutí o podání odvolání proti kontrolnímu výboru, se jedná o věc minulého volebního období a logicky pro stadium řízení po zrušení rozhodnutí o odvolání o věc neprojednanou a nerozhodnutou. Nedovede si představit, jaká situace může nastat, pokud v reflexi na předmětný rozsudek Městského soudu v Praze poslanci například o věci odmítnou jednat a ve věci znovu rozhodnout, neboť neexistuje žádný instrument či sankce k vynucení takového projednání a rozhodnutí. Jakýkoliv takový příkaz by byl v přímém rozporu s čl. 26 Ústavy a jednalo by se o bezprecedentní omezení mandátu poslanců. Výkon mandátu je nezávislý, kdy poslanci a senátoři vykonávají svůj mandát osobně v souladu se svým slibem a **nejsou přitom vázáni žádnými příkazy**. Mandát poslance vyjadřuje zastupitelský vztah mezi poslancem a voliči a poslance nezavazují pokyny, smlouvy ani jiné akty. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky je oprávněna kontrolovat Nejvyšší kontrolní úřad při hospodaření s majetkem státu ze zákona (pravomoc svěřená zákonem) a má tedy postavení subjektu s určitým rozsahem pravomocí, **primárně však zůstává orgánem moci zákonodárné**. Žalobní požadavek žalobce je tedy s ohledem na neexistenci povinného orgánu nemožný a správní žalobu tak již jen z tohoto důvodu nelze zamítnout.

Dále žalovaná z opatrnosti uvádí, že není pravdou, jak uvádí žalobce, že je věc k datu podání žaloby projednávána po dobu téměř tří let; žalovaná podotýká, že žaloba podaná k Městskému soudu v Praze, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Poslanecké sněmovny ze dne 16. 4. 2010, napadla u Městského soudu v Praze dnem 14. 6. 2010 a řízení o ní bylo vedeno tímto soudem po dobu více než dvou let, tudíž v žádném případě nelze hovořit o tom, že by byla žalovaná po dobu téměř tří let nečinná. Pokud tak nebude vyhověno jejímu návrhu na přerušení řízení do doby rozhodnutí o kasační stížnosti, jak bylo uvedeno shora, navrhuje, aby žaloba byla v plném rozsahu ze shora uvedených rozhodných důvodů zamítnuta a žalované byla přiznána náhrada nákladů tohoto řízení (*zvýrazněno žalovanou, pozn.soudu*).

Při jednání konaném dne 9. 4. 2013 zástupci účastníků řízení v plném rozsahu odkázali na svá písemná podání. Zástupce žalované potvrdil, že Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky k tomuto datu nerozhodla znovu o podaném odvolání, neboť činnost kontrolního výboru byla omezena, tak jak uvádí ve vyjádření k podané žalobě, na 5. volební období. Zástupce žalobce opravil datum rozhodnutí Kontrolního výboru Poslanecké

sněmovny Parlamentu České republiky (orgánu prvního stupně) uvedené v navrhovaném petitu žaloby na správné datum 3. 2. 2010.

V závěrečném přednesu zástupce žalobce oponoval námitce diskontinuity Poslanecké sněmovny jako zákonodárního sboru. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky v daném případě vystupuje jako správní orgán a pakliže přijala právní předpis, jímž se nadala oprávněním rozhodovat jako správní orgán, pak je správním orgánem a na vnitřním obsazení takového orgánu nezáleží. Obdobně je tomu i v jiných věcech, kdy rozhodují správní orgány, jejich vnitřní obsazení není rozhodné, neboť jinak by nastala situace, že platí vše jen po dobu daného volebního období. Poslanecká sněmovna proto musí ve věci znovu rozhodnout, její kontinuita je dána ze zákona a je rovněž dána její pravomoc rozhodnout, neboť tato nepřesla na jiný orgán.

Zástupce žalované odkázal na své vyjádření s tím, že jde o posouzení právní otázky. Pravomoc a příslušnost Poslanecké sněmovny je vymezena Ústavou a jednacím řádem (čl. 34 odst. 4 Ústavy), proto trvá na tom, že uplynutím volebního období končí mandát Poslanecké sněmovny, na toto volební období je vázána kontrolní skupina, která plnila kontrolní pravomoci. Z jednacího řádu nevyplývá, že by poslanci, kteří tvořili tento kontrolní výbor, mohli postupovat dále v tomto řízení, resp. že v 6. volebním období byla tato skupina poslanců nějakým způsobem revitalizována. Má proto za to, že není zde dána kontinuita rozhodování, Poslanecká sněmovna není pasivně legitimována a není zde tedy žádný orgán, který by mohl ve věci znovu rozhodnout. Proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Městský soud v Praze o žalobě uvažil takto:

Soud předně neshledal důvod k přerušení tohoto soudního řízení z důvodů uváděných žalovanou, tj. důvodu, že žalovaná podala podle zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“) kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2012, č.j. 11A 138/2010-61, kterým soud zrušil k žalobě žalobce rozhodnutí Poslanecké sněmovny ze dne 16. 4. 2010, č.j. 4166/2010 a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná se jednak mylně odvolává na ust. § 64 s.ř.s. ve spojení s ust. § 109 odst. 2 písm. c) občanského soudního řádu (též jen „o.s.ř.“); má za to, že u Nejvyššího správního soudu probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která má význam pro rozhodnutí tohoto soudu. Použití občanského soudního řádu podle ust. § 64 s.ř.s. připadá v úvahu toliko, nestanoví-li soudní řád správní jinak. Soudní řád správní má speciální ustanovení o přerušení řízení v § 48 s.ř.s. Soud neshledal splnění podmínek tohoto ustanovení pro přerušení řízení v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Ve smyslu ust. § 48 odst. 2 písm. c) s.ř.s., které by podle dílčí argumentace žalované (že jde o ústavněprávní rámec) připadalo v úvahu, podle něhož *předseda senátu řízení přeruší, závisí-li rozhodnutí na otázce, kterou v něm v tomto řízení soud oprávněn řešit*, na věc nedopadá. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a následujících s.ř.s. je soud oprávněn řešit otázku, zda žalovaná je správním orgánem, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a zda je tento orgán v řízení ve věci nečinný. Skutečnost, že Poslanecká sněmovna je v dané konkrétní věci v postavení správního orgánu, jemuž přísluší rozhodnout o odvolání žalobce, vyplývá z pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 11A 138/2010 – 61, jímž soud rozhodnutí Poslanecké sněmovny, vydané jí jako správním orgánem, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Pravomoc Poslanecké sněmovny je založena výslovně ust. § 33 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., jako pravomoc správního orgánu kontrolovat hospodaření Nejvyššího kontrolního úřadu s majetkem státu („*hospodaření Národního kontrolního úřadu*

s majetkem státu včetně prostředků státního rozpočtu, kapitoly Národního kontrolního úřadu kontroluje Poslanecká sněmovna nebo orgán, který si pro tento účel zřídila nebo který tímto úkolem pověřila“). Žalobce tvrdí, že Poslanecká sněmovna vázána pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze je nečinná a znovu o jeho odvolání nerozhodla. Soudu proto přísluší žalobci v případě důvodnosti jeho žaloby, poskytnout ochranu a přerušení řízení by tak představovalo samotné popření smyslu zákonného institutu žaloby na ochranu proti nečinnosti (nadto v případě, kdy v řízení před správním orgánem je předmětem uložení sankce, tj. vyvození správního postihu vůči adresátu rozhodnutí). Soud neshledal důvod k přerušení řízení ani ve smyslu ust. § 48 odst. 3 písm.a) s.ř.s., neboť toto ustanovení dopadá na případy, kdy právní úprava správního řízení (obecně zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, popř. zvláštní zákon) připouští podnět nebo návrh na změnu nebo zrušení již vydaného a u soudu napadeného rozhodnutí dle § 65 a násl. s.ř.s., takový podnět byl podán nebo takové řízení zahájeno, a nastupuje tak možnost, že rozhodnutí napadené u soudu bude přezkoumáno a změněno, popřípadě zrušeno a žalobce uspokojen, a poskytnutí soudní ochrany nebude již třeba, pakliže náprava bude zjednána samotnou mocí výkonnou, aniž by soud musel zasahovat. Kasační stížnost proti rozsudku městského soudu sp.zn. 11A 138/2010 nelze považovat za podnět nebo návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí správního orgánu, obdobně nelze aplikovat ust. § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s. v tom smyslu, že „probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí soudu o věci samé...“. Podaná kasační stížnost proti uvedenému rozsudku městského soudu nepředstavuje sama o sobě překážku rozhodnutí soudu o následně podané žalobě na ochranu proti nečinnosti, jak vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2007, č.j. 2Ans 3/2006-49. Podle tohoto usnesení *„I. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. II. I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv. III. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.“*. V daném případě z obsahu podané kasační stížnosti založené ve správním spisu vyplývá, že nebyl současně s ní podán návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, žalovaná ani netvrdí, že by tak učinila následně a odkladný účinek kasační stížnosti byl Nejvyšším správním soudem přiznán.

Soud proto pristoupil k projednání žaloby.

Podle ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. se s žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu může obrátit na soud ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Soudní judikatura dovoďila, že splnění tohoto předpokladu je vázáno na případy, kdy procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu nejen stanoví k ochraně proti nečinnosti procesní prostředek (jak stanoví např. obecně ust. § 80 správního řádu), ale musí zde existovat i nadřízený orgán, který je oprávněn zjednat v případě nečinnosti správního orgánu nižšího stupně nápravu. V daném případě je žalovanou Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, která, ačkoliv je primárně orgánem moci zákonodárné, vystupuje v daném případě v postavení správního orgánu, jemuž byla výjimečně svěřena pravomoc, již je obvykle nadán orgán moci výkonné, a žádnému jinému

orgánu dle zákonné úpravy postavení nadřízeného orgánu nesvědčí. Podmínku ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. je nutno proto považovat za splněnou.

Městský soud proto žalobu žalobce na ochranu proti nečinnosti věcně projednal.

Žalobu soud shledal důvodnou.

Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 11A 138/2010- 61 ze dne 14. listopadu 2012 bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 16. 4. 2010, č.j. 4166/2010 a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Již z uvedeného rozsudku, na který soud plně odkazuje, vyplývá, a to i z vyjádření samotné žalované Poslanecké sněmovny (viz str. 3 a 4 uvedeného rozsudku), že Nejvyšší kontrolní úřad je specifickým úřadem, jehož postavení a působnost a organizační strukturu a činnost upravuje zákon č. 166/1993 Sb. a jeho specifické postavení se projevuje právě i v ust. § 33 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., podle něhož hospodaření tohoto nezávislého kontrolního úřadu s majetkem státu, včetně prostředků státního rozpočtu kapitoly NKÚ kontroluje Poslanecká sněmovna nebo orgán, který si pro tento účel zřídila nebo který tímto úkonem pověřila. Poslanecká sněmovna tak vedle toho, že je primárně představitelem moci zákonodárné, vystupuje v určitých výjimečně zákonem stanovených situacích v postavení jiného než zákonodárného orgánu, a to v postavení orgánu moci výkonné, jak výslovně z uvedeného ust. § 33 odst. 2 zákona č.166/1993 Sb. vyplývá. Pro postavení určitého orgánu je rozhodné, zda má určitou pravomoc podle zákona, nikoliv vzájemný poměr různých pravomocí či jejich rozsah. Konečně i z postupu Poslanecké sněmovny vůči žalobci ve věci samé, kdy rozhodovala o uložení pořádkové pokuty, i z vyjádření podaného žalovanou soudem k žalobě ve věci sp.zn 11A 138/2010 plyne, že v daném případě vykonávala svoji pravomoc jako správní úřad. Sama Poslanecká sněmovna v rozhodnutí uvedeným rozsudkem soudu zrušeným (v rozhodnutí ze dne 16.4.2010) zaujala závěr, že Poslanecká sněmovna může mít postavení správního úřadu, pokud nevykonává zákonodárnou činnost, ale je jí uložena i činnost jiná, například kontrolní a odkázala na stanovisko, které vyjádřil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 8. 2007, č.j. Obn 1/2006 – 11. V něm uvedený soud dovodil, že v konkrétních případech, má Poslanecká sněmovna postavení jako správní úřad, který rozhoduje o subjektivních veřejných právech. Byť šlo o věcně jinou právní věc, je jednoznačné, že v případě, kdy Poslanecká sněmovna vydává rozhodnutí, jímž zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti na základě kompetence jí svěřené zvláštním zákonem, jedná se o rozhodnutí správního úřadu zasahující do subjektivních veřejných práv, přezkoumatelné ve správním soudnictví v režimu soudního řádu správního (s.ř.s.) a správnímu soudu přísluší oprávnění takové rozhodnutí Poslanecké sněmovny zrušit a zavázat ji právním názorem ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. Pokud by pak Poslanecká sněmovna v řízení, které jí přísluší ze zákona vést, nerozhodla, představovala by žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a následujících s.ř.s., na jejímž základě je správní soud oprávněn uložit správnímu orgánu (tzn. Poslanecké sněmovně) povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanovit k tomu přiměřenou lhůtu, prostředek soudní ochrany. Při hodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o nečinnost Poslanecké sněmovny, Nejvyšší správní soud dovodil, že je namíste přiměřeně aplikovat lhůty obsažené ve správním řádu (§ 71 správního řádu).

Soud z uvedených důvodů nemá pochybnost, že Poslanecká sněmovna jako kontrolní orgán v daném případě, který je oprávněn provádět specializovanou kontrolu na základě pravomoci přímo založené zákonem, vystupuje jako správní orgán, nikoliv jako orgán zákonodárný, a jako správní úřad musí postupovat v souladu se zákonem a v jeho mezích. Výjimečně svěřenou pravomoc tak musí vykonávat stejně jako každý jiný správní úřad v souladu se zákony, když nadto v postavení zákonodárného orgánu sama sebe zavázala a

založila sobě dílčí pravomoc správního úřadu (schválila zákon č. 166/1993Sb. včetně ust. § 33 odst. 2). Účinnost zákona schváleného Parlamentem České republiky pak není omezena konkrétním volebním obdobím Poslanecké sněmovny, takový závěr by byl absurdní; podle zákona účinného jsou povinni chovat se všichni, které zavazuje. Působnost Sněmovny je vymezena ust. § 50 zákona č. 90/1995Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o jednacím řádu Poslanecké sněmovny“), který kromě taxativního výčtu v odst. 1 současně v odst. 2 tohoto ustanovení stanoví, že „*Sněmovna vykonává i další působnost, stanoví-li tak zákon.*“.

V daném případě tak poté, co bylo rozsudkem Městského soudu v Praze rozhodnutí o odvolání žalobce vydané Poslaneckou sněmovnou dne 16. 4. 2010, č.j. 41 66/2010 zrušeno a věc vrácena Poslanecké sněmovně k dalšímu řízení, byla povinna Poslanecká sněmovna o odvolání žalobce znovu rozhodnout. Uvedený rozsudek byl Poslanecké sněmovně doručen, jak vyplývá ze správního spisu, dne 15. 11. 2012 a tímto datem počala znovu běžet lhůta Poslanecké sněmovně jako správnímu orgánu ve smyslu ustanovení § 71 správního řádu k vydání rozhodnutí o odvolání žalobce (tj. lhůta 30, max. 60 dnů).

Podle ust. § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. V daném případě je nesporné, že ve věci, v níž se žalobce domáhal ochrany pro nečinnost žalované, nebylo žalovanou do dne nařízeného jednání 9.4.2013 rozhodnuto a nečinnost tak ke dni rozhodnutí soudu o podané žalobě trvá.

Soud nemohl přisvědčit argumentaci žalované uplatněné v jejím vyjádření k podané žalobě na ochranu proti nečinnosti, a to z následujících důvodů.

Žalovaná jednak v bodě II svého vyjádření poukazuje na formální nedostatky podané žaloby. Soud neshledal uvedenou obranu žalované důvodnou, neboť jednak poukazuje na písařské chyby, které však originální podání žaloby vůbec neobsahuje. Například datum rozsudku Městského soudu v Praze 14. 11. 2012 je v podané žalobě uvedeno správně, obdobně v navrhovaném petitu je správně uvedeno, že má být žalované uložena povinnost rozhodnout o odvolání žalobce proti „rozhodnutí kontrolního výboru PS PČR č.j. KV/3.2.10/017K...“, nikoliv, jak žalovaná poukazuje, „peR j. KV/3.2.10/017K“ s tím, že takový orgán neexistuje. Jedinou důvodnou nesrovnalostí a nepřesností je označení data rozhodnutí vydaného kontrolním výborem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, kdy žalobce v žalobě uvedl, že toto rozhodnutí je ze dne 2. 2. 2010 oproti správnému datu 3.2.2010. Ze správního spisu, i z rozsudku předcházejícího této věci, jednoznačně vyplývá, že toto rozhodnutí bylo vydáno 3. 2. 2010 a v tomto smyslu také žalobce uvedenou vadu při jednání odstranil. Soud neshledal, že by uvedená písařská chyba spočívající v nesprávném označení data vydání rozhodnutí kontrolním výborem Poslanecké sněmovny měla být důvodem k odmítnutí poskytnutí soudní ochrany, neboť by šlo o přepjatý formalismus.

Klíčovou otázkou, respektive námitkou žalované (na níž stojí její argumentace i v podané kasační stížnosti, jak sama uvádí) je námitka diskontinuity Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, mandátu poslanců v 5. a 6. volebním období. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky primárně je orgánem moci zákonodárné. Pakliže však, jak bylo uvedeno shora a zevrubně zdůvodněno již předcházejícím rozsudkem Městského soudu v Praze, ba dokonce, jak vyplývá i z vyjádření Poslanecké sněmovny k žalobě předcházející této (jak bylo shora poukázáno), sama Poslanecká sněmovna jako zákonodárný sbor schválila právní úpravu mimo jiné zákon č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, v němž ust. § 33 sama sebe nadala působností kontrolovat hospodaření Nejvyššího kontrolního úřadu, tedy ve smyslu ust. § 50

odst. 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny do své působnosti svěřila výkon činnosti kontrolní a pravomoc rozhodovat jako správní úřad, a zákonem tak výkonem kontrolní činnosti jednoho státního orgánu při hospodaření s majetkem státu zavázala sebe jako jiný orgán v oblasti veřejné správy (k tomu srov. vymezení § 4 odst. 1 písm.a/ s.ř.s.), pak je vázána dodržovat zákon jako každý jiný správní úřad. Námitka diskontinuity s odvoláním na čl. 34 odst. 4 Ústavy ČR (dále též jen „Ústava“) a ust. § 121 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny zde nemůže obstát, neboť tato ustanovení se týkají Poslanecké sněmovny jako orgánu zákonodárného, oproti tomu v případě její působnosti jako orgánu výkonného, tj. správního úřadu, je nutno trvat na kontinuálním výkonu této státní moci, jinak by došlo ke zhroucení Ústavou zaručeného systému. Je-li správní orgán (úřad) nadán ze zákona pravomocí vykonávat určité správní činnosti (veřejnou správu), je v zájmu fungování státu i povinen je vykonávat bez ohledu na své obsazení konkrétními fyzickými osobami, a není rozhodné, zda je ustaven volbou (jeho členové jsou voleni) nebo jmenováním, popř. je obsazen na základě uzavření pracovněprávních či jiných smluv. Vede-li v rámci své působnosti správní úřad správní řízení, v němž má pravomoc rozhodnout o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, musí takové řízení být rovněž pravomocně ukončeno a nemůže nastat situace, že ač bylo řízení zahájeno, následně mohlo jít o věc neprojednanou a nerozhodnutou, ale úřadem musí být vydáno finální rozhodnutí (věc pravomocně skončena). Poslanecká sněmovna v daném případě jako jiný orgán (správní úřad) o odvolání žalobce je povinna rozhodnout a skutečnost, že v původním řízení rozhodoval ve věci kontrolní výbor a Sněmovna v obsazení poslanci zvolenými v 5.volebním období a po parlamentních volbách je Poslanecká sněmovna obsazena poslanci zvolenými v 6. volebním období na povinnost Poslanecké sněmovny ve věci rozhodnout nemá a nemůže mít vliv. Argumentace žalované, že poslancům Sněmovny 6. volebního období nelze uložit, aby znovu rozhodovali ve věci, ve které rozhodovali poslanci Sněmovny 5. volebního období, a to i ve vztahu ke kontrolnímu výboru 5. volebního období, který již v 6. volební období neexistuje, rovněž tak argumentace, že povinnost znovu rozhodnout o odvolání žalobce je vůči poslancům zvoleným pro 6. volební období nevykonatelná, ba dokonce, že by tím došlo k omezení mandátu poslanců, který je nezávislý, není důvodná. Jestliže Poslanecká sněmovna, ať už v jakémkoliv volebním období, schválila zákonnou úpravu, která je účinná stále a v níž zavázala Poslaneckou sněmovnu konat v postavení správního úřadu, pak nemůže tuto svoji pravomoc následně popírat, neboť je to právě zákonodárce, po kterém je nutno především požadovat, aby zákon, který si schválil sám, ctil a respektoval, tak jako všichni ostatní adresáti zákonem stanovených povinností. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, byť primárně zůstává orgánem moci zákonodárné, jestliže vystupuje ve zvláštních případech jako orgán moci výkonné, jako správní úřad, nemůže se vymknout z povinností založených ústavním pořádkem České republiky /čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod/. Příkaz Poslanecké sněmovně v postavení správního orgánu (vyplývající z rozsudku soudu), který ji zavázal znovu ve věci rozhodnout není v rozporu s čl. 26 Ústavy a neznamena omezení mandátu poslanců, neboť uvedený článek platí pro poslance Poslanecké sněmovny v případě jejího postavení jako orgánu moci zákonodárné, nikoliv v případě, kdy na základě zákona schváleného Poslaneckou sněmovnou tato sama sebe v konkrétní vymezené věci nadala pravomocí správního úřadu (výkonnou). Zákon musí dodržovat především zákonodárce sám.

V projednávané věci soud nemá pochybnost o své pravomoci ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm.b) s.ř.s., jde o věc odlišnou od rozhodování Poslanecké sněmovny v disciplinárním řízení podle § 13 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, jímž je rozhodováno o vyvození postihu vůči poslanci za disciplinární provinění, kdy výkon pravomoci Poslanecké sněmovny a jejích orgánů je součástí moci zákonodárné a

disciplinární odpovědnost poslance, jak ji má na mysli čl. 27 odst. 2 Ústavy, bezprostředně souvisí s výkonem poslaneckého mandátu jako ústavněprávního institutu, a nikoliv s rozsahem subjektivních práv a povinností poslance v oblasti veřejné správy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.5.2012, č.j. 3As 11/2012-28).

Soud z uvedených důvodů proto shledal žalobu důvodnou a uložil žalované podle ust. § 81 odst. 2 s.ř.s., aby o odvolání žalobce vydala rozhodnutí a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu, která počíná od právní moci tohoto rozsudku. Rozsudek, který byl doručen účastníkům, nabývá právní moci (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1. s.ř.s. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení, které představuje náhrada za zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000,-Kč a náhrada nákladů za zastoupení advokátem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí, podání žaloby) po 2.100,-Kč a 3x paušál po 300,-Kč (vše dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb. s účinností do 31.12.2012) a náhradu za 1 úkon (účast na jednání soudu 9.4.2013) ve výši 3.100,-Kč a 1x paušál po 300,-Kč (dle cit. vyhl. č. 177/1996Sb. ve znění účinném od 1.1.2013), úhrnná náhrada nákladů za zastoupení činí částku 8.200,-Kč, s připočtenou daní z přidané hodnoty 1 722,-Kč(21%) činí celková výše náhrady za zastoupení 9.922,-Kč. Celková výše nákladů řízení tak činí částku 11.922,-Kč., kterou soud uložil žalované žalobci uhradit k rukám jeho zástupce v přiměřené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. dubna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu